

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 638/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, zastúpenej advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s. r. o., Žilinská cesta 130, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 97/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci

namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 97/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená v napadnutom konaní o zaplatenie sumy 82,88 € s príslušenstvom návrhom doručeným 6. júna 2013 žiadala okresný súd o zastavenie exekúcie vo vzťahu k povinnému v 1. rade z dôvodu jeho úmrtia. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol uznesením sp. zn. 4 Er 97/2013 z 20. februára 2015, ktorým zastavil exekúciu vo vzťahu k povinnému v 1. rade, ako aj povinnému v 4. rade na základe zistenia, že aj povinný v 4. rade zomrel. Sťažovateľka poukazuje na to, že označené uznesenie okresného súdu dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť (z dôvodu neúspešného doručovania povinnému v 2. rade a zisťovania jeho pobytu), čo podľa názoru sťažovateľky jej bráni a znemožňuje uplatnenie jej práv v exekučnom konaní, konkrétne *„bráni súdnemu exekútorovi pokračovať vo vykonávaní exekúcie (i z dôvodu, že exekučný spis sa naďalej nachádza na Okresnom súde Revúca)“*.

3. Vychádzajúc z uvedeného je sťažovateľka toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jej označených práv, preto žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal mu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov, priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

8. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd ku dňu podania sťažnosti právoplatne

nerozhodol o návrhu exekútora na zastavenie exekúcie proti povinnému v 1. rade, v dôsledku čoho exekútor nemôže ďalej postupovať voči ostatným povinným z dôvodu, že exekučný spis sa nachádza na okresnom súde.

9. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Skutočnosť namietaná sťažovateľkou, že okresný súd dosiaľ právoplatne nerozhodol o návrhu exekútora na zastavenie exekúcie vo vzťahu k povinnému v 1. rade z dôvodu jeho úmrtia, podľa názoru ústavného súdu nijako nebráni exekútorovi, aby v označenej veci postupoval ďalej a vymohol judikovanú pohľadávku od ostatných povinných. V tomto smere ani sťažovateľka neuviedla, na základe čoho sa domnieva, že nie je možné pokračovať v exekúcii. Jej argumentácia, že spis exekútora sa nachádza na okresnom súde, a preto nemôže postupovať a vymôcť pohľadávku od ostatných povinných, je nenáležitá, pretože nič nebránilo súdnemu exekútorovi, aby od okresného súdu žiadal vydať rovnopis poverenia na vykonanie exekúcie, ako aj prípadne vyhotoviť kópie ďalších dokumentov potrebných k vymoženiu pohľadávky, alebo žiadať vrátiť exekučný spis s tým, že obratom zapožičia okresnému súde kópiu exekučného spisu, ktorú vyhotoví na vlastné náklady podľa § 56 ods. 3 výnosu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 15. júna 1998 č. 1618/1998-60, ktorým sa vydáva Kancelársky poriadok pre súdnych exekútorov uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 228/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov.

10. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Ústavný súd tiež už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

11. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv nečinnosťou okresného súdu v exekučnom konaní, ktorá mala spočívať v tom, že exekučný súd právoplatne nerozhodol o návrhu na zastavenie konania vo vzťahu k povinnému v 1. rade. Práve v súvislosti s touto skutočnosťou je potrebné uviesť, že postup okresného súdu vo veci sťažovateľky, resp. ňou namietaná nečinnosť v zásade nemala a nemohla mať vplyv na postup súdneho exekútora pri vymáhaní pohľadávky v exekučnom konaní, keďže súdny exekútor bol počas tohto obdobia oprávnený proti povinnému na všetky úkony, ktoré mohli viesť k jej vymoženiu.

12. Ústavný súd preto doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní nepovažoval za taký, ktorý by svojou intenzitou zakladal možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prípadne práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017